Година I. | Плѣвенъ, 30 януарий 1921 год. | Брой 17.

Земледѣлци, съюзявайте се!
Въ сдружаването и съюзяването е нашето спасение и сила.

Абонаментъ за година 25 лева

Единъ брой 50 ст.

ЗЕМЛЕДѢЛСКА ЗАЩИТА

Урежда редакционенъ комитетъ. Излиза всѣка седмица.

Органъ на сдруженитѣ земледѣлци въ Плѣвенския окрѫгъ.

Селянино, помогни си самъ, за да ти помогне и Богъ.

Приематъ се всѣкакъвъ видъ обявления на цѣни много умѣрени.

Скръбни извѣстия	20 лева
Годежни	25 лева
Вѣнчални обявления	30 лева

ТАКСИ ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
На синдикати и кооперации по 10 стотинки на дума. На търговци, индустриалци и други по 1 левъ на квадратенъ сантиметъръ.

На сѫдебни пристави, финансови и други учреждения, на постояната комисия, общинитѣ и училищни н-ва по 20 ст. на дума.

М. Дафиновъ.

Членъ 4.

По чл. 4. се наказватъ ония, които докараха погрома на България. Числото на погромаджийтѣ е голѣмо — то е легионъ. На чело стои Фердинандъ, вѣрниятъ агентъ на нѣмцитѣ, а слѣдъ него се редятъ кабинетитѣ на »великия« дѣдо Радославовъ, Малинова и плядата още по-дребни погромчици: генерали и офицери, военни и граждански чиновници, команданти, членове на реквизиционни и изземателни комисии, кметове, прѣдприемачи и доставчици, спекуланти, гешевтари, търговци и др. — Всичката тая нечистава сганъ, когато всичко честно бѣ на фронта, се бѣ впуснала на грабежъ за лично обогатяване. Когато армията и народа изнемогваха и жадуваха за миръ, Радославовъ и Малиновъ за миръ не мислѣха: тѣ уреждаха пиршества и тържества и посрѣщаха императори, крале и князе, и кичаха гърдитѣ си съ ордени. Други пъкъ, нѣмайки грѣхъ отъ Бога, когато геройтѣ мрѣха отъ гладъ и студъ по планини и чукари, съ министерски разрѣшения и по контрабанденъ начинъ изнасяха храни и облѣкло вънъ отъ България и трупаха злато. Трети, макаръ и лѣкари, когато армията и народа мрѣха отъ болести и малария, контрабандираха хинина и медикаментитѣ за Турция. Срѣщу милионитѣ, които получаваха за доставкитѣ си, прѣдприемачи и доставчици, снабдяваха армията съ гнило облѣкло и обуща, и съ съестни продукти, смѣсени съ отрови.... Това вършеха съ знанието на интендантитѣ, отъ генерала до подпоручика и дѣлѣха печалбитѣ. Комендантитѣ по гари, градове и села, се бѣха обърнали на сатрапи и никаква полеза на работа не вършеха, а само наказваха войницитѣ, гаврѣха се съ сѣмействата имъ и устройваха весели компании съ леки жени, кѫдѣто неприкѫснато се ядѣше и пиеше отъ това, което съ мѫка се събираше за войницитѣ на фронта! — Отъ реквизиционни комисии, изземателни команди и отъ кметове и секретаръ-бирница, се крадѣше безмилостно и безжалостно. . . .

Като вѣнецъ надъ всичко това, хиляди и хиляди млади и здрави хора, роднини и приятели на властующитѣ тогава радослависти, стамболовисти и демократи, бѣха освободени отъ армията подъ разни прѣдлози (соватчий, мандражии, пастърмаджии, доставчици, прѣкупчици, търговци и др.), които го удариха на търговия, спекула, гешефти, контрабанди и др. откѫдѣто трупаха милиони и дѣлеха съ покровителитѣ си. Ей такова бѣ положението, когато работния български народъ въ лицето на земледѣлеца бѣ повиканъ на велика бранъ за постигане националнитѣ ни идеали — обединението на българското племе.

Безгрижието на правителството за свършване на войната. на интендантитѣ за облѣклото и храната на армията, множеството кражби и грабежи, които ставаха открито, явнитѣ безакония и злоупотрѣбления, както и голѣмата спекулация и гешефти, неможаха да останатъ скрити за ония, които бѣха на фронта и търпѣха лишения, мрѣха и проливаха кръвьта си. Всички тия безумия тѣ виждаха ясно и когато разбраха, че нѣма да имъ се тури край, отчаяха се. *Така се внесе раздразнение и угнетение въ душата на войницитѣ.* Слѣдъ дълго търпѣние зароди се въ душата имъ идеята да напуснатъ фронта и да се разправятъ съ вѫтрѣшнитѣ народни врагове, останали въ тилътъ и въ домътъ имъ. За войника вече тѣзи, които стояха отпрѣдѣ му, не му буха такива врагове, както тѣзи, които стояха задъ гърбътъ му и го крадѣха, позорѣха и безчестѣха. Така се разслаби фронта и катастрофата дойде по бързо, отколкото се очакваше.

Ясно, като Божи день е, че не войникътъ, не земледѣлеца, който пълнѣше окопитѣ, бѣ виновенъ за това и не е той кривиятъ за народниятъ погромъ. *Само враговетѣ народни подържатъ противното.* Както въ балканската, така и въ всеобщита война той доказа, че е герой, че нѣма равенъ на себе си и че знае да побѣждава и да твори велики дѣла. Възмущението му, обаче, е безгранично срѣщу ония, които станаха причина спечеленото отъ него съ кръвь и поть да пропадне. И за това той още на фронта рѣши, че тоя пѫть той вече никому не ще прости и ще бѫде жестокъ сѫдия надъ малки и голѣми прѣстѫпници. Това е една неоихидимость, за да не смѣе никой въ бѫдаще да повтаря подобни прѣстѫпления, които погубватъ и погребватъ цѣли народи.

Земледѣлската власть, вѣрна на тоя обѣтъ на възрѫжения българския народъ, създаде чл. 4 за наказания на ония прѣстѫпници отъ войната, които обезчестиха отечеството и погребаха идеалитѣ му.

Жалкото е, че приложението на чл. 4. е на израждане. Чл. 4. е на пѫть да се компрометира. А това значи въ душата на българскиятъ народъ да се доубие и послѣдната вѣра въ правото и справедливостьта. Това значи, да се въздигне прѣстѫпностьта въ култъ и то въ най-сѫдбоносни за отечеството врѣмена! Противъ чл. 4. борбата още отъ началото е била голѣма. Въ камарата срѣщу неговото прокарване отчаяно се бориха дѣсни и лѣви. *Но това бѣ лесно обяснимо, защото малкитѣ и голѣми прѣстѫпници сѫ измежду тѣхнитѣ редове.* Голѣмитѣ прѣстѫпници прѣдъ олтаря отечественъ, подведени по чл. 4., единъ по единъ се оправдаватъ!

Защо? Кой ги оправдава? Дали съвѣстьта народна е помрачена и чувството на правда и справедливость е изчезнала у насъ? О, не! Правда и съвѣсть въ народа имъ, поради което той апелира къмъ военнитѣ магистрати да не показватъ слабость, а да бѫдатъ немилостиви, като Темида... Голѣмитѣ прѣстѫпници се изплъзватъ отъ рѫцѣтѣ на Темида съ помощьта на златото и милионитѣ си. Тѣ подкопуватъ партии, вѣстници, обществено мнѣние и..... Тѣ искатъ да минатъ за мѫченици на земледѣлската власть и апелиратъ за милость и снисхождение.

Слѣдователитѣ, прокуроритѣ и сѫдиитѣ, натоварени да сѫдятъ по чл. 4., се показаха чрѣзмѣрно снисходителни и милостиви къмъ много отъ виновницитѣ и имъ отвориха вратитѣ на затворитѣ, когато тѣ трѣбваше да сѫдятъ строго и безпощадно. Изправенитѣ прѣдъ тѣхъ сѫ виновни прѣдъ цѣлъ народъ и бѫдащетоо му, и прѣстѫпленията имъ сѫ неизмѣрими по послѣдствията си. *Сѫднитѣ трѣбва да знаятъ, че народътъ иска възмездие и че наказанието на виновнитѣ е една необходимость.* Защото изъ старитѣ и досегашни пѫтища неможе да се върви и че България трѣбва да се обнови и възроди. *А чл. 4. е чистилището, свещениятъ огънь. прѣзъ който трѣбва да се прѣмине.* Връщане назадъ нѣма. Ако многотърпеливиятъ български народъ остане излъганъ и изма менъ и отъ чл. 4., ще се повдигне и увеличи гнѣвътъ му. А гнѣвътъ народенъ е гнѣвъ Божи.

Народътъ, разочарованъ и доведенъ до отчаяние отъ липса на правосѫдие за голѣмитѣ народни прѣстѫпници, може да махне рѫка на военни и граждански сѫдилища и да прибѣгне до нсродниятъ сѫдъ.

А народниятъ сѫдъ е страшенъ: той е сѫдъ Божи.

И когато настане този день, въ който народниятъ сѫдъ ще сѫди, тогава всички ще потрѣперягъ и зашепнатъ:

Тежко на виновнитѣ!

Ц. Матевъ.
(народенъ прѣдставитель).

Кръчмитѣ.

Не вѣрваме, да се намѣри съвѣстенъ човѣкъ, който да не признае, че най-голѣмитѣ и многобройни прѣстѫпления, които е извършила до сега личностьта въ човѣчеството сѫ получили приложение, благодарение на много продаваниятъ алкохолъ, въ милионнитѣ отворени въ свѣтътъ питейни заведения. Сѫщо така голѣмата часть отъ бившитѣ притежатели на собственость, които днесъ нѣматъ такава, сѫ пакъ причината питейнитѣ заведения, специално кръчмитѣ, на които броя въ България съобразно народа, населението ни е много по голѣмъ отъ броя въ много други държави. Тѣзи пакости, които разпространената консумация на алкохола е донасяла на човѣчеството, е туряна на прѣцѣнка отъ много управници въ много държави, и сѫ вземани не веднъжъ мѣрки противъ тоя човѣшки бичъ.

Историята е отбѣлѣзала не малко такива. Ние ще си послужимъ само съ нѣколко, които сѫ извѣстни всѣкиму:

Кой напримѣръ не е училъ зв изтрѣблението на лозята въ България отъ българския царь Крумъ? Сѫщо всѣкиму сѫ извѣстни борбитѣ на рускитѣ болшивики, противъ алкохола, като отъ 1917 год. до сега тѣ обърнаха въ пламъци и пепелъ фабрики и спиртъ за милиарди рубли. Въ Амириканскитѣ сѣверни щати, тоже прѣди двѣ години биде прокаранъ въ сената законъ противъ консумацията на алкохола и противъ отварянието питейни заведения. Този законъ прѣди една година биде подложенъ на Американския народъ за удобрѣние чрѣзъ референдумъ и за голѣма честь на културния Американския народъ, той удобри тоя законъ. Това голѣмо зло отъ питейнитѣ заведѣния се почувства отъ една часть и отъ Българския народъ, и въ много села виждаме дружби и съвѣти, да рѣшаватъ и закриватъ кръчмитѣ въ стотици села. Но нека сдруженитѣ земледѣлци и тѣхнитѣ общински съвѣти, прѣди да рѣшаватъ шаблонно тоя въпросъ, и съ единъ замахъ да закриватъ всичкитѣ кръчми въ селото си, да си помислятъ за оная часть отъ функциитѣ, които сѫ една необходимость за селското население и сѫ изпълнявани до сега само отъ кръчмитѣ, а именно: българския гражданинъ употрѣбява доста количество алкохолъ, когото смѣта като необходимость за поддържание физическитѣ иу сили. Употрѣбява го при извършване на многото религиозни актове, като раждание, женитби и смърть. Така сѫщо не малко се консумира алкохола и при изпълняванието на редъ традиции. Кръчмата служеше до сега и въ слѣднитѣ случай: замръкналия пѫтникъ въ селото намираше лѣгло за прѣнощуване въ нея; тамъ се намиратъ продавача и купувача потрѣбни си единъ на другъ, да извършатъ оная размѣна, която въ не малко случай става въ селата. Намиратъ се сѫщо тамъ работника и работодателя, когато си потрѣбватъ единъ на другъ.

Нужди, както виждате, много основателни, които ще продължатъ своето сѫществувание и за напрѣдъ. Но нека бѫде помислено и за новитѣ заведения, които трѣбва да усвоятъ само хубавитѣ дѣла на кръчмата и ги продължътъ.

И нека помнятъ всички, които ги интересува този въпросъ, че до като не намѣрятъ начина, по който ще удовлетворяватъ тѣзи нужди, затварянието на кръчмитѣ ще е много труденъ, даже не сполучливъ опитъ.

Историята не помни правилно, гладко и трайно приложение на закони, създадени противъ нуждитѣ и традицийтѣ на народитѣ. Такъвъ е случая и съ безогледното затваряние на кръчмитѣ въ много села. Дружбата и съвѣта рѣшаватъ съ протоколъ затварянието имъ, а населението съ $^3/_4$ или $^4/_5$ отъ всички гласоподаватели рѣшаватъ, при плебиситѣ, отварянието имъ и се разбра, че въ много случай България не е Америка.

И така, съвѣтваме всички ония, които желаятъ да обявятъ война на кръчмитѣ, да бѫдатъ внимателни, защото всѣко прибързвание ще е неуспѣхъ за цѣльта, понеже при приложение на рѣшението си ще почувствуватъ безсилие, като се борятъ противъ нуждитѣ и традициитѣ на народа, а заедно съ неуспѣхътъ си, ще попрѣчатъ и на цѣльта, т. е. успѣхътъ за побѣда на това зло. Правителството въ бѫдащето си законодателство смѣта да създаде законъ за урегулиране на тоя въпросъ. И въ него ще трѣбва да легнатъ главно слѣднитѣ три положения: 1) По принципъ населението въ селото или града само чрѣзъ допитвание да рѣшава, да има ли питейни заведѣния въ селото си или не; 2) Да е упомѣнато точно на колко хиляди души население се позволява една питиепродавница и 3) По кой начинъ ще става експлоатацията имъ.

И когато това стане чрѣзъ законъ, който да олесни общинскитѣ съвѣти и дружбитѣ, все вѣрваме, че въ такъвъ случай $^3/_4$ отъ цѣльта ще е постигната.

Александръ Ямакиевъ.

Допитвание до народа.

Въ напрѣдналитѣ държави, гражданитѣ, освѣнъ гдѣто иматъ право да избиратъ прѣдставители за законодателнитѣ тѣла, каквито сѫ: Народното Събрание, окрѫжнитѣ и общинскитѣ съвѣти, сената, но още сами участвуватъ въ изпълнение законодателната власть, като при извѣстни условия се произнасятъ по въпроситѣ: за измѣнение конституцията, за одобряване законитѣ и при други подобни случай. Тамъ гдѣто гражданитѣ изпълняватъ и такава законодателна власть, упражняването и става чрѣзъ референдумъ, т. е. чрѣзъ допитване до избирателитѣ, които гласуватъ за или противъ наредбата, която бива подложена на одобрение отъ тѣхъ.

По допитването до народа има двѣ главни системи. Едната е тая на задължителния референдумъ, а другата на факултативния (условния). При първата система допитванево е задължително и то става като се поканятъ избирателитѣ да се произнесатъ по наредбата, по която трѣбва да се произнесе народа, безъ да се гледа: самитѣ избиратели желаятъ или не, да стане това произнасяне отъ тѣхна страна. При другата система факултативния референдумъ, допитването до избирателитѣ става само, ако послѣднитѣ пожелаятъ да стане това.

У насъ, въ България, се създаде начало на законодателство за допитване до народа, прѣзъ 1908 год., въ I редовна сесия на XIV обикновенно народно събрание прие на трето четене закона за допитване до народа по общински работи. Споредъ този законъ у насъ се въведе втората

факултативната система на допитване до народа, съ ограничение само по общински работи. За работи отъ държавенъ характеръ у насъ допитване до народа, неможе да става, както това става напримѣръ въ Швейцария, отъ кѫдѣто е заимствуванъ нашия законъ.

Допитване до народа, значи да се даде право на народа, респективно избирателитѣ, да се произнесе удобрява или не извѣстно рѣшение на общинския съвѣтъ. Споредъ нашия законъ за допитване до народа, ако той се произнесе противъ рѣшението т. е. не го удобри, това негово рѣшение е окончателно и не подлежи на отмѣна отъ никоя власть въ страната. Обаче, ако той го удобри, централната власть има пълното и неограничено право, да удобри или не това рѣшение на общинския съвѣтъ.

Това послѣдното положение, както ще видимъ по нататъкъ има извѣстна смисълъ и значение.

Въ първитѣ години на сѫществуване на тоя законъ, както и сега още на много мѣста, неговото значение и смисъльта му сѫ останали неразбрани, както отъ органитѣ на общинската власть, така и отъ широката народна маса въобще. За това пъкъ послѣднитѣ една двѣ години, на тоя законъ се отдаде едно много голѣмо значение, много по голѣмо, отъ колкото въ сѫщность самия законодатель му е отдалъ при неговото създаване, и много общински съвѣти пожелаха да основатъ правото си на свободни, автономни, единици, изключително на закона за допитване до народа по общински работи.

Една подобна проява, дирене пѫтища за пълно автономно управление въ моменти, какъвто е настоящия е лесно обяснимо, и затова най малко насъ очудва този стремежъ. Важното обаче е да се знае, да ли всѣки налучканъ пѫть е правиленъ и дали всѣкога той води къмъ желаната цѣль. Ето въпросътъ, когото има да разгледаме сега.

Общинскитѣ съвѣти лишени отъ една пълна и широка автономия за управлението на общинитѣ, отъ самитѣ закони за тѣхъ, въодушевени отъ новитѣ нужди на врѣмето и главно отъ съзнанието за едно самостойно, независимо отъ централната власть, общинско управление, помислиха, че закона за допитване до народа, ще имъ създаде едно положение на по друга, по благоприятна, почва и базирани на него, ще могатъ да наложатъ своитѣ разбирания, по мимо законитѣ за градскитѣ и селскитѣ общини. И защото тѣ увлечени въ своитѣ възгледи, тръгнаха по много погрѣшно избранъ пѫть, разбира се направиха още по голѣми грѣшки. Тѣ загубиха въ безплодни борби и протести цѣнно врѣме отъ една или двѣ години, безъ да можаха да реализиратъ оня минимумъ на дѣйствие, който е възможенъ при днешнитѣ законоположения. На много мѣста разбраха, или поне дадоха видъ, че така сѫ разбрали, че закона за допитване до народа по общински работи, дава право на общинскитѣ съвѣти, да рѣшаватъ всички въпроси, които тѣхъ интересуватъ така, както тѣ разбиратъ, макаръ и да сѫ противни на законитѣ за общинитѣ и да подлагатъ тия свои рѣшения на одобрѣние отъ народа. Щомъ народа ги одобри, това се считаше отъ общинскитѣ съвѣти за законъ и казваха тѣ: „централната власть е длъжна да санкционира тия рѣшения, безъ да се вглежда законни ли сѫ тѣ или не, защото народа ги е удобрилъ и нищо по-вече“.

Погрѣшностьта на това разбиране се състои именно въ широкото разбиране на въпроситѣ, които общинския съвѣтъ има право да разрѣшава и въ широката санкция отъ страна на народа.

Може ли общинския съвѣтъ да рѣшава и подлага на допитване до народа други въпроси, освѣнъ тия изброени въ чл. 2 на закона? Това е главния въпросъ, ядката на спорътъ и отъ неговото правилно разрѣшение, зависи правилностьта на разбирането, че общинскитѣ съвѣти сѫ властни да разрѣшатъ всички въпроси, стига народа да ги удобри.

Чл. 2 отъ тоя законъ казва: „Рѣшенията на общинскитѣ съвѣти, по които става допитване, се отнасятъ до: а) съграждания здания за нуждитѣ на общината включително църкви и училища, оправяне рѣки, канализиране улици, прокарване водопроводи, направа мостове, пѫтища и въобще всѣкакъвъ видъ съоръжения, които не могатъ да бѫдатъ извършени съ редовнитѣ приходи на общината; б) сключване всѣкакъвъ видъ заеми; в) продажба и отчуждаване общински недвижими имоти, ако тѣ сѫ служили за всеобщо ползуване на населението (гори, пасища, мери и др.) или пъкъ стойностьта имъ надминава 10% отъ редовния бюджетъ на общината; г) налагане извънредни врѣхнини и събиране помощи за общински нужди, и д) закриване общината и присъединяването ѝ къмъ друга, както и отцѣпванего нѣкое село отъ общината, за да бѫде присъединено къмъ друга, или да образува самостоятелна община“.

(Слѣдва).

ОРГАНИЗАЦИОННИ

Прѣизбрани дружбени настоятелства.

с. Батулци, Тетевенско. Прѣдседатель Дицо Георгиевъ, подпрѣдседатель Велко Цѣновъ, касиеръ-дѣловодитель Дано Петковъ и съвѣтници: Пано Патевъ, Нано Вълковъ, Георги Кръстевъ, Цвѣтко Найденовъ, Станю Цановъ, Дако Гатевъ, Врѣбчо Нановъ, Бочо Вълковъ, Иото Катевъ, Лако Герговъ, Цоло Гетовъ, Петко Гечовъ, Вуто Нановъ, Станю Иотовъ, Вуто Филювъ, Иото Пеловъ, Цако Петровъ. Тотю Найденовъ, Гаврилъ Андрювъ, Симеонъ Цоковъ, Стефанъ Иоловъ, Велю Тотевъ, Иванъ Нановъ, Христо Нановъ, Костадинъ Ненчевъ, Вето Христовъ, Лако Диновъ, Вълко Неколовъ и Христо Моловъ.

с. Радишево, Плѣвенско. Прѣдседатель Найденъ Величковъ, подпрѣдседатель Здравко Русевъ, касиеръ дѣловодитель Ангелъ Петковъ и съвѣтници: Руско Горановъ и Каменъ Тодоровъ.

Конгреса на Земледѣлския Н. Сѫюзъ, както се съобщи вече ще стане на 12, 13, 14 и 15 февруарий н. г. Прѣдполага се той да бѫде най-голѣмия, най-интересния и най-важенъ отъ всички станали досега земледѣлски конгреси.

На 30 т. м. ще станатъ околийски събрания въ цѣла България, главната задача, на които е да взематъ редъ рѣшения, за прѣдстоящия конгресъ и се подготвятъ за него.

ХРОНИКА

На 23 того, гражданитѣ на Плѣвенъ имаха случая, да чуятъ словото на Никола Мушановъ, лидеръ на царската демокрация.

При голѣма тържественость, той цѣли 3 часа си чупи пръстигѣ и развѣва фрака, за да развие «великитѣ“ принципи на демокрацията, да я изкара чиста и невинна като гълѫбица и особено да защити бандитатѣ, които ограбиха България прѣзъ войнитѣ.

Вѣренъ защитникъ на чорбаджийтѣ и милионеритѣ и всички гробокопатели на България той употрѣби всичкото си краснорѣчие, да обори земледѣлскитѣ, закони, съ които землед. съюзъ се „осмѣли“ да сѫди виновницитѣ за катастрофитѣ, да взема кѫщитѣ на богаташитѣ и земята на чифликчиитѣ които „съ потъ на чело сѫ ги прѣпечелили“. Особенно слабъ и смѣшенъ бѣше по въпроса за трудовата поземлена собственость, когато бѣше принуденъ горкия, да защитава чифликчиството въ България.

На българския народъ Мушановъ и неговитѣ сподвижници демократи сѫ извѣстни като найвѣрни на царя Фердинанда. Прѣзъ 1909 год. тѣ му купиха царската корона, за много грѣшни български милиони, а при второто имъ идване на власть прѣзъ 1918 г., вмѣсто да дадатъ миръ и хлѣбъ на българския народъ — вѣрни пакъ на царя Фердинанда, и на крупнитѣ милионери и гашефтари отъ своята партия — посрѣщаха баварскитѣ и саксонски принцове, изнисаха тютюнитѣ на Чапришиковъ и С-ie, когато народътъ мрѣше въ окопитѣ и когато България загиваше. И тѣзи хора още иматъ смѣлостьта и дебелоочието да се явятъ и говорятъ прѣдъ народа. Врѣмена!

Въ редакцията на вѣстника ни се получи дълго опровержение отъ Паскулъ Янкувъ, окрѫженъ съвѣтникъ отъ с. Гаурени, Никополско, за писаното по неговъ адресъ въ Червено Знаме, брой 17, подъ заглавие „голѣма кражба“. Това съобщение за „голѣмата кражба“ направено отъ Кр. Мацевъ— типъ извѣстенъ на цѣлата Никополска околия, Янковъ, нарича „мръсна клевета“ и прилага маса документи, които по липса на мѣсто неможемъ сега да помѣстимъ въ вѣстника, но ако бай Георги отъ Червеното Знаме пожелае това— ще му направимъ удоволствието.

Плѣв Окрѫжна Постоянна Комисия

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 396.

гр. Плѣвенъ, 22 януари 1921 год.

Плѣвенската Окрѫжна Постояна Комисия, обявява на интересующитѣ, че на 10 февруарий 1921 г. ще се произведе въ Тетевенското Градско Общинско Управление, отъ 3 до 4 часътъ слѣдъ обѣдъ търгъ съ съкратенъ срокъ и съ тайна конкуренция за доставката на 35 тезгяха (15 коларски и 20 столарски) и 200 дървени стеги, нуждни за Окрѫжното Дърводѣлско училище въ Тетевенъ. Тезгяхитѣ и стегитѣ ще бѫдатъ изработени отъ буковъ материалъ, който ще се даде отъ училището. Общата стойность на прѣдприятието възлиза приблизително на 20000 л. отъ която започва намалението. Залогъ за правоучастие въ търгътъ се изисква 1000 лева, внесени въ банково свидѣтелство. Прѣдложенията ще се приематъ до 4 часа слѣдъ обѣдъ. Търгътъ ще се произведе отъ Тетевенската Общинска тръжна комисия съ участието на Директора на Окр. Дързодѣлско училище. Поемнитѣ условия могатъ да се прѣглеждатъ всѣки присѫтственъ день въ Тетевенското Общинско Управление и Окрѫжното Дърводѣлско училище, а по подробни свѣдѣния по доставката могатъ да се поискатъ отъ Дирекцията на училището.

До търгътъ ще се допускатъ само ония конкуренти, които сѫ изпълнили чл. чл. 11 и 14 отъ закона за обществениитѣ прѣдприятия.

Отъ постояната комисия.

Абланско Сел. Общ. Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 97. На 17 февруари 921 год. въ канцеларията на Абланското Общинско управление отъ 2—5 часа ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция за отдаване на закуповачъ събирането на общинскитѣ приходи отъ 1 априлъ 1921 год. до 1 априлъ 1923 година.

Първоначалната цѣна на интизапа е 3000 лева, на кръвнината 500 лева и на сергиитѣ 400 лева годишно.

Залогъ за правоучастие въ търга е 5% върху първоначалната цѣна.

Чл. чл. 11—14 отъ закона за обществениитѣ прѣдприятия сѫ задължителни за конкурентитѣ.

Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѫтственъ день и часъ въ канцеларията на общинското управление.

с. Абланица, 17. I. 1921 г.

Общ. кметъ: Ц. Цачевъ.
С.-бирникъ: В. Грозевъ.

III Плѣв. Сѫдебенъ Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 162.

Подписаний Христо Ив. Мускуровъ, Сѫдебенъ Приставъ при Плѣвенски Окр. Сѫдъ на III участъкъ, но основание постановлението на II Свищовски мирови сѫдия отъ 21 ноември 1920 год., извѣстявамъ на интересующитѣ се, чо отъ 8 февруари до 10 мартъ т. г., ще продавамъ на публиченъ търгъ въ общинското управление на селото Аспарухово една ливада, находяща се въ землището на сѫщото село, мѣстостьта »Арабаджище«, отъ 8 декара, при съсѣди: рѣката Осъмъ, Нидѣлчо Стояновъ и пѫть, оцѣнена за 1000 лева.

Сѫщата ливада е свободна отъ ипотечни и други задължения, тя е собственость на покойния Филипъ Трифоновъ бившъ живелъ на с. Козаръ-Бѣлени, Свищовско, която за сега се притежава и владѣе отъ наслѣдницитѣ му: Трифонъ, Глигоръ, Дафина, Цвѣта. Мита и Любича Ж. Трифонови жители отъ с. Козаръ Бѣлени, въ полза на които и ще се продава.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

гр. Плѣвенъ, 25. I. 921 г.
Изп. № 164/920 г.
Сѫд. Пр.: Хр. Ив. Мускуровъ.

I Плѣвенски Сѫдебенъ Приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 120.

Подписаний Иорданъ П Кръстевъ Сѫд. Приставъ при Плѣв. Окр. Сѫдъ на I участъкъ на основание изпълнителния листъ № 20448 отъ 30 ноемврий 1920 г. издаденъ отъ Плѣв. Окр. Сѫдъ въ полза на Бр. Косто и Михалъ Ангонови отъ с Д Дъбникъ противъ Петъръ Ив. Кърджийски отъ с Д. Дъбникъ за искъ 3300 л: заедно съ лихвитѣ имъ по 8% годишно отъ 1. XI. 1920 г до изплащането 1/4% комисионна съгласно чл. 910 отъ Гражданското Сѫдопроизводство съ настоящето си обявявамъ, че на 4 февруарий 921 год отъ 9 часа сутринята ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ Долно Дъбнишкото селско общ управление слѣдующия длъжниковъ движимъ имотъ, а именно: двѣ свини женски бѣли по на една година на около 130 кгр. едната оцѣнена за 2000 лева

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Които г. г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явятъ на мѣстопродаването да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжа отнасящи се по продаята.

гр. Плѣвенъ, 26. I. 1921 год.
Дѣло № 980/920 год.
I Сѫд. Пр.: Иор. п. Кръстевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 921.

Обявявамъ, че на основание изпълнителниятъ листъ № 20589 отъ 31 XI 1920 год издаденъ отъ Плѣвенски Окрѫженъ Сѫдъ въ полза на Балканската Банка Плѣвенски клонъ, противъ Чудомиръ Урошевичъ и др. отъ гр. Плѣвенъ за искъ 10000 лева Съгласно чл. 910 отъ Гр. Сѫдопроизводство на 31 януари 1921 год. отъ 9 ч. сутриньта ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ длъжникови движими имоти, а именно: 1) два кревати дъсчени форнирани за по 1 човѣкъ единиятъ съ юрганъ, дюшекъ, сламеникъ, а другиятъ безъ такива за 1500 лв. 2) единъ гардеробъ форниранъ отъ осѣновъ материалъ за 1500 лв. 3) една дъсчена закачалка съ огледало и пр. стѣнна, форнирара отъ брѣстовъ материалъ за 400 лв. 4) три корниаи дъсчени за 150 лв. 5) четири корнизи стругови двойни за 400 л 6) едно бюро писалищно форнирапо съ яворъ и велено сукно за 800 лв. 7) едно стѣнно огледало съ дъсчена рамка 80/50 с/м. за 300 лв. 8) двѣ маси обикновени дъсчени не боядисани за 120 лв. 9) четири стола мѣстни дъсчени за 60 лв. Наддаването ще започне отъ първоначалната цѣна,

гр Плѣвенъ, 26. I. 1921 г.
I Пл. Сѫд. Приставъ: Иор. п. Кръстевъ.

ХРИСТО ЦВ. ДЕКОВЪ
гр. Плѣвенъ
ул. Александровска 129.
ПРОДАВА:
облагородени, укоренени и гладки доброкачестени американски лози.
Лозови калеми чисти сортирани:
гъмза, памидъ, мискетъ, димятъ, цензо, шасло и др.

БАЛАНСЪ

За 31 декември 1920 година на потрѣбителната кооперация „Солидарность“ въ Садовецъ, — Луковитска околия.

№ по редъ	Наименование на стокитѣ	ОБОРОДЪ Да Дава лева	ст.	Да Зема лева	ст.	ОСТАТЪЦИ Активъ лева	ст.	Пасивъ лева	ст.
1	Каса	348,031	52	274,782	12	73,249	40	—	—
2	Дебитори	2,627	29	—	—	2,627	29	—	—
3	Стоки	262,150	27	142,155	04	119,995	23	—	—
4	Инвен. вещи . . .	18,964	80	—	—	18,964	80	—	—
5	Капиталъ	—	—	199,000	—	—	—	199,000	—
6	Резерв. фондъ	—	—	11,300	—	—	—	11,300	—
7	Чиста печалба	—	—	4,536	72	—	—	4,536	72
		631,773	88	631,773	88	214,836	72	214,836	72

ВѢДОМОСТЬ

За печалбитѣ и загубитѣ на потрѣбителната кооперация „Солидарность“. въ с. Садовецъ, луковитска околия. отъ 20 юлий до 31 декември 1920 година.

№ по редъ		СУМА лева	ст.
1	Общи разноски по бюджетъ . .	7,200	—
2	Наемъ	300	—
3	Канцеларски	3,209	—
4	Командировки	2,864	16
5	Загуба отъ стока	1,796	23
6	Навло, прѣвозъ, комисионо и пр. . .	1,503	90
7	Абонаментъ на вѣстници и пуб. . .	415	—
8	Телеграми, порто и гербъ . . .	265	—
9	Отопление и освѣтление . . .	215	—
10	Чиста печалба	4,536	72
	Всичко . .	22,305	01

произходяща отъ продажба на стоки

Управителенъ съвѣтъ:

Прѣдседатель: **Христо Яневъ.**

Членове: **Пешо Р. Поповъ**, **Цачо Павловъ**

Кон. съвѣтъ: Иото П. Пиронски, Петръ З. Лаловъ, Л. П. Ивановъ

Касиеръ-счетоводитель: **Пано Поповъ.**